Мірошник мав хороший млин.
В хазяйстві неабищо він:
Про се гаразд усякий знає,
Хто хлібець має.
Млин у Мірошника був водяний.
Мірошник той Хомою звався,
І був він чоловік такий,
Що не гаразд за діло брався;
А інший раз
Буває дорогий і час.
Вода раз греблю просмоктала...
Ну що ж! Узять би й загатить.
Так ні! Мірошник спить та спить.
Вода ж біжить... іце більш прорвала;
Хомі й за вухом не свербить.
Хто йде — мерщій у млин загляне:
— Ой Хомо, Хомо, схаменись!
Он скоро вже й води не стане;
Піди лиш, брате, подивись! —
А він їх слуха щось не дуже:
— Нехай лиш! Річка — не калюжа;
Води ще стане на ввесь вік! —
З Хоми сміються добрі люде:
— Тоді побачимо, як буде,-
Дурний ти, Хомо, чоловік! —
І справді сталось, як казали:
Вода зійшла — колеса стали.
Злякавсь Мірошник та й біжить
Притьмом до прірви, щоб гатить.
Курей тим часом із десяток
Прийшло напитися води.
Уздрів Мірошник сих паньматок.
— Бач, капосні! — кричить.— Куди?
У мене й так води немає,
Ще й ви сюди?! —

І зозла палицю хапає...
Шпурнув — та й всіх курей побив.
А млин стоїть, хоч прірву й загатив;
І що робити — не втямає...
Ні з чим зостався мій Хома:
Води нема, й курей чортма.

На світі є такі пани:
Без діла сотні всюди сують,
А за недогарок вони
Людей і лають, і мордують.
(Вони се так, бач, хазяйнують!).
Та й диво, що у них
Хазяйство піде все на сміх!
1853